

**Chương 481: Thảm Hoạ Cổng (33) - Gặp Lại
Luna Artorius
(Số từ: 2351)**

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

18:20 PM 03/07/2023

Quyền lực của một nhiếp chính phải mạnh.

Tuy nhiên, đến quá gần người của Ma vương có thể dẫn đến việc nhà nước bị loại trừ Ma vương, và khi Nhiếp chính vương trở nên đáng tin cậy hơn, Ma vương trở nên ít nổi tiếng hơn.

Charlotte biết rằng cô ấy có thể kiểm soát Edina, nhưng cô ấy cũng nhận thức được mối nguy hiểm khi hình thành mối quan hệ thân mật quá mức với những nhân vật chủ chốt.

Charlotte tin rằng cô ấy chỉ là người đại diện cho nhà vua và không nên tự mình trở thành nhà vua.

Điều này khác với những gì Reinhardt thực sự muốn.

Tất nhiên, Charlotte cô ấy nghĩ rằng, dù muốn dù không, cô ấy không thể được Tứ Thiên Vương và Hội đồng Trưởng lão tin tưởng hơn Reinhardt.

Khoảng thời gian họ dành cho nhau không thể so sánh được.

Tuy nhiên, đối với họ, nhiếp chính phải là một sự hiện diện khó chịu nhưng không thể bỏ qua.

Không quá yếu, không quá mạnh.

Charlotte đang ở một vị trí mà cô ấy phải đi trên một sợi dây quyền lực.

Ngay trước khi trở về Lazark từ Cảng Mokna.

"Các bạn, tôi nghĩ có một điều các bạn nên biết..."

"Một cái gì đó chúng ta cần biết?"

"Chuẩn rồi."

Lucynil không còn lựa chọn nào khác ngoài việc kể cho Charlotte và Harriet về cảnh tượng kỳ lạ mà cô đã nhìn thấy.

Khi nghe câu chuyện, Charlotte và Harriet không thể không hiểu Lucynil đang nói về điều gì.

"Ah, nơi đó có lẽ là..."

"Nó phải là..."

"Chuyện gì đang xảy ra vậy? Cả hai có biết chuyện gì đã xảy ra không?"

Sau một hồi do dự, Charlotte giải thích ngắn gọn cho Lucynil chuyện đã xảy ra ở Lazark.

"Ồ..."

Chỉ sau đó Lucynil mới có thể hiểu những gì cô ấy đã nhìn thấy.

Charlotte có vẻ mặt vô cảm, trong khi Lucynil và Harriet không giấu nổi sự buồn bã.

Sau một hồi cân nhắc, Lucynil cuối cùng cũng thở dài thườn thượt.

"Dù thế nào đi chăng nữa, chúng ta phải hành động."

"Hiện tại, chúng tôi đã quyết định tạm dừng việc tìm kiếm những người sống sót."

"Không, đây không phải nó."

Lucynil chỉ vào vùng ngoại ô của Port Mokna.

"Người nào có đầy đủ linh tính trực giác, đều có thể cảm nhận được trên da thịt mình có vô cùng nồng đậm yêu khí."

"Năng lượng ma quái...?"

Trước câu hỏi của Harriet, Lucynil gật đầu.

"Phải, ma có thể hiện thực dưới dạng Undead, hoặc những lời nguyền bí ẩn có thể rơi xuống, hoặc một số tai họa kỳ lạ có thể xảy ra."

Quá nhiều cái chết chồng chất, tạo ra quá nhiều linh hồn báo thù trong khu vực. Không ai biết có bao nhiêu người đã chết cho đến nay.

"Chúng ta phải làm một cái gì đó trước khi nó vượt khỏi tầm tay."

"Điều gì sẽ xảy ra nếu chúng ta không làm?"

Đáp lại câu hỏi của Charlotte, Lucynil lắc đầu.

"Tôi không biết."

Nhưng vẻ mặt của cô ấy rất nghiêm túc.

"Đó là những gì làm cho nó đáng sợ hơn."

Một tai họa gây ra bởi những linh hồn báo thù.

Đó là một thế giới mà những cái chết oan uổng rải rác khắp nơi.

Không ai biết điều gì sẽ xảy ra nếu họ không hành động nhanh chóng.

***

Sử dụng cuộn dịch chuyển, người ta có thể quay lại Edina, nghỉ ngơi vài ngày rồi quay lại.

Tuy nhiên, cuộn dịch chuyển không phải là vô hạn. Chúng cũng có giới hạn về khoảng cách nên người ta không thể quay lại Edina chỉ với một cuộn giấy.

Harriet đã mất nhiều ngày mày mò không ngủ để tạo ra một cuộn giấy [dịch chuyển tức thời].

Do đó, họ không thể lãng phí cuộn giấy một cách liều lĩnh. Nếu tôi sử dụng hết cuộn giấy một cách thiếu suy nghĩ, cô ấy sẽ là người phải chịu đựng.

Ở dãy núi Sren, quái vật xuất hiện với tần suất đáng báo động, giống như chúng xuất hiện trên khắp lục địa.

Trên thực tế, do địa hình quá nguy hiểm, những con quái vật mạo hiểm ở đây là một giống khác với những con được tìm thấy ở vùng đất hoang dã. Cảnh quan đến mức những sinh vật nhỏ hơn thậm chí không thể vào được.

Kết quả là tôi không thể ngủ được, sợ rằng mình sẽ bị phục kích khi đang ngủ.

Tôi có thể thức suốt hai tuần.

Chỉ riêng điều này đã khiến tôi cảm thấy mình như một sinh vật siêu việt, khác xa với một con người bình thường.

Không phải tôi muốn nhận ra điều đó trong tình huống này.

Tuy nhiên, dù sức chịu đựng của tôi có vượt trội như thế nào so với người thường thì núi vẫn là núi.

Leo qua những vách đá và sườn núi dựng đứng, băng qua những ngọn núi lạnh buốt vào ban đêm đều có giới hạn của nó.

Rizaira đã ở đâu?

Vào vùng núi để tìm kiếm một ngôi làng đơn lẻ giống như tìm kiếm một ốc đảo nhỏ trong một sa mạc rộng lớn.

Tôi đã lãng phí thời gian của tôi?

Không, tôi chắc chắn đã lãng phí thời gian của mình.

"Phù..."

Tôi leo lên một đỉnh núi đá và nhìn chăm chăm vào những ngọn núi vô tận.

Nhìn những dãy núi giống như một đại dương đóng băng, tôi cảm thấy như mình sẽ không bao giờ tìm thấy Rizaira.

Nếu tôi biết điều này, tôi đã đi cùng với Ellen khi cô ấy về quê.

Ngay cả với dòng dõi của một Anh hùng, việc trải qua thời thơ ấu của một người ở một vùng núi non hiểm trở như vậy có thể biến Erich thành Ragan Artorius.

Tôi không nghĩ rằng Rizaira đã bị tiêu diệt bởi lũ quái vật.

Nhưng nếu Rizaira vẫn còn tồn tại, họ sẽ đối phó với lũ quái vật như thế nào?

Hoàn toàn có khả năng người dân Rizaira đã chuyển đến các khu định cư mới.

Nếu đúng như vậy, chuyến lang thang của tôi ở Dãy núi Sren chẳng khác gì một cuộc rượt đuổi ngỗng trời.

Tôi rất thất vọng; tôi có nên đốt cháy mọi thứ không? Với [Ngọn lửa của Tuesday], tôi có thể thiêu rụi cả dãy núi.

Sau đó, những con quái vật phiền phức sẽ bị thiêu chết hoặc đi nơi khác.

"..."

Tất nhiên, nếu tôi làm vậy, mẹ của Ellen sẽ cố giết tôi ngay.

Tình hình thật vô vọng đến nỗi đủ loại suy nghĩ hiện lên trong đầu tôi.

Tôi xuống khỏi tảng đá và tiếp tục cuộc hành trình của mình.

Tôi đã mệt mỏi.

Tôi muốn đi ngủ.

-Kiaaaaaak!

Nhưng không biết từ đâu, một con quái vật bay đến chỗ tôi.

"Nghiêm túc ư."

*Wooooooooong!

Tôi nắm chặt Tiamata được triệu hồi trong tay phải và ném nó bằng tất cả sức mạnh của mình.

*Shiiiiik! Kkwak!

Tiamata, bay về phía con quái vật đang tiến đến, giải phóng một luồng [sức mạnh thần thánh] giữa không trung, tiêu diệt hoàn toàn sinh vật đó.

"Sigh."

Khi máu của con quái vật vương vãi sau lưng, tôi tiếp tục đi xuống núi.

—Rizaira.

Nó đang ở đâu trên trái đất này?

***

—Ba ngày nữa trôi qua.

Do không ngủ đủ giấc, cảm giác về thời gian của tôi trở nên mờ nhạt, và tôi gần như quên mất mình đang ở đâu và đang làm gì.

Thức ăn dự trữ mà tôi mang theo đã cạn kiệt, vì vậy tôi phải săn bắt động vật để kiếm ăn.

Ít nhất tôi không phải lo lắng về việc đốt lửa, nhờ [Ngọn lửa của Tuesday].

Với tốc độ này, khi tôi tìm thấy Rizaira, tôi thậm chí sẽ không biết nó là gì. Khoảng thời gian đó, tôi đã leo lên một vách đá.

Ở rìa của một vách đá, có một khe hẹp chỉ vừa đủ cho một người lọt vào.

Tôi chui vào và cố ngủ ở đó.

Chỉ cần để bất cứ điều gì xảy ra, xảy ra.

Tin rằng khi tôi cận kề cái chết, [Trực giác] của tôi sẽ đánh thức tôi dậy.

Thật vô trách nhiệm, nhưng tôi không có lựa chọn nào khác vì tôi có thể chết nếu không ngủ.

Tôi không thể biết mình đã ngủ bao lâu.

Tôi không biết mình đã ngủ nhiều giờ hay nhiều ngày, nhưng điều quan trọng là tôi không chết.

Tôi bò ra khỏi kẽ nứt và leo xuống vách đá, sau đó tìm một thung lũng để uống nước.

Những con quái vật cứ đến với tôi không ngừng.

Không có bất kỳ con quái vật chết người nào, nhưng chúng cũng không phải là những kẻ dễ dãi.

Một số to bằng ngôi nhà, một số lớn như con nai và một số có thể bay.

May mắn thay, tôi đã có thể đối phó với những thứ gần như vô hình và miễn nhiễm với các đòn tấn công vật lý bằng Thánh tích của mình.

Tôi không thể biết mình đã vượt qua bao nhiêu đỉnh núi.

Tôi chỉ đơn thuần lang thang trong lòng dãy núi Sren.

Nơi này được gọi là Rizaira ở đâu, và quê hương của Ellen có thực sự khó đến như vậy không?

Hay nó ở đâu đó gần lối vào của dãy núi Sren?

Tôi không biết nó ở đâu.

Tôi không biết Rizaira ở gần phía bắc, phía tây, phía nam hay phía đông của dãy núi Sren.

Thế nên, tôi cũng như người đi tìm ông Kim ở Seoul, chỉ có thể nhìn quanh mỗi khi chột vật leo lên một đỉnh cao.

Thi thoảng ngủ, tôi không biết bao nhiêu thời gian đã trôi qua.

Tôi chỉ lang thang quanh dãy núi cả ngày lẫn đêm, giết hết quái vật này đến quái vật khác.

—Sau đó, vào một đêm.

"Haah... haah..."

Sau khi xé nát tất cả những con quái vật đã vây lấy tôi, tôi kiệt sức ngồi xuống một tảng đá trên đỉnh, người bê bết máu.

Có phải Rizaira không tồn tại?

Sau đó, tất cả những nỗ lực này sẽ không có gì?

Điểm thành tích mà tôi đã tích lũy được khi chém quái vật trong nhiều ngày đã vượt quá 12.000.

Nhưng ngay cả với những điểm thành tích này, tôi cũng không thể đạt đến Master Class.

*Whooosh!

Cơn gió buốt từ đỉnh núi có cảm giác như nó sẽ xé nát mặt và tai tôi.

Bộ quần áo tôi đang mặc rách tả tơi.

Tôi muốn giặt ở đâu đó, có thể giặt một ít vào ngày mai.

Tôi nghĩ sẽ rất lãng phí nếu mang theo người khác, vì vậy tôi đã đến một mình, nhưng tôi có nên mang theo người khác không?

Một đỉnh không xác định.

Nó dường như là đỉnh cao nhất mà tôi đã leo lên cho đến nay.

Tôi ngồi trên một tảng đá và nhìn lên bầu trời đêm. Trước khi tôi biết điều đó, trăng tròn đã tỏa sáng rực rỡ.

Mẹ của Ellen.

—Luna Artorius.

Cô ấy làm cho mặt trăng tròn trở nên to lớn như thể cô ấy kiểm soát thế giới và rút một thanh kiếm từ nó.

Ngay cả khi tôi xem, đó là một cảnh tượng siêu thực không thể tin được.

Tôi vẫn không biết đó là ma thuật, [sức mạnh siêu nhiên] hay nó bắt nguồn từ loại thể lực nào.

Nhưng.

Tên Luna.

Một cái tên có nghĩa là mặt trăng, tôi không thể không lặp lại nó trước mặt trăng tròn.

Rizaira đã ở đâu?

Luna Artorius ở đâu?

Chẳng lẽ tôi thật sự không tìm được chỗ đó sao?

Tôi không phải là Ellen.

Tôi không biết cách tự mình trở thành một Swordmaster.

Tôi đã tự mình thức tỉnh [Tăng cường sức mạnh ma thuật], nhưng vì tôi không phải là Ellen Artorius, nên tôi không biết những thứ như cách tự mình trở thành Master.

Vì vậy, ai đó đã phải dạy tôi.

Tôi không muốn chết như thế này.

Tôi biết rằng hy sinh mạng sống của mình cho cái kết là lựa chọn tốt nhất, nhưng tôi không thể tự mình làm điều đó.

Tôi đã phải tìm một ai đó.

Ai đó có thể dẫn dắt tôi.

Ai đó.

Tôi lặng lẽ ngược nhìn trăng.

"...Luna."

Cô ấy sẽ đến nếu tôi gọi về phía mặt trăng chứ?

Nếu tôi hét lên trong khi nhìn vào mặt trăng.

Nếu tôi kêu gọi trăng tròn.

"Luna Artorius."

Tôi có thể tìm thấy Lizaira và Luna Artorius không?

Tôi gọi trăng, mơ hồ.

"Mẹ."

Với một giọng nói ghen ngào, sốt sắng.

"Mẹ!"

Tôi đã hét.

"Ra ngoài! Mẹ đang xem mọi thứ phải không? Mẹ nhìn thấy mọi thứ! Làm ơn đi!"

Tuyệt vọng.

"Mẹ! Mẹ! Mẹ ra ngoài đi! Con biết mẹ đang nhìn!"

-Mẹ...

-Mẹ...

Mẹ kiếp.

Ở tuổi này.

Tôi lặng lẽ lắng nghe tiếng vọng xấu hổ mà tôi thốt ra, vang vọng khắp ngọn núi.

Bằng cách nào đó.

Tôi rất vui vì không ai nghe thấy nó.

Ngay sau đó.

"...Tại sao."

"!"

Một giọng nói nhẹ nhàng đột nhiên vang lên sau đầu tôi.

Một giọng nói quen thuộc.

"Tại sao tôi phải nghe một điều như vậy?"

Tôi nhìn lại.

"Mẹ?"

"Vậy... tại sao tôi..."

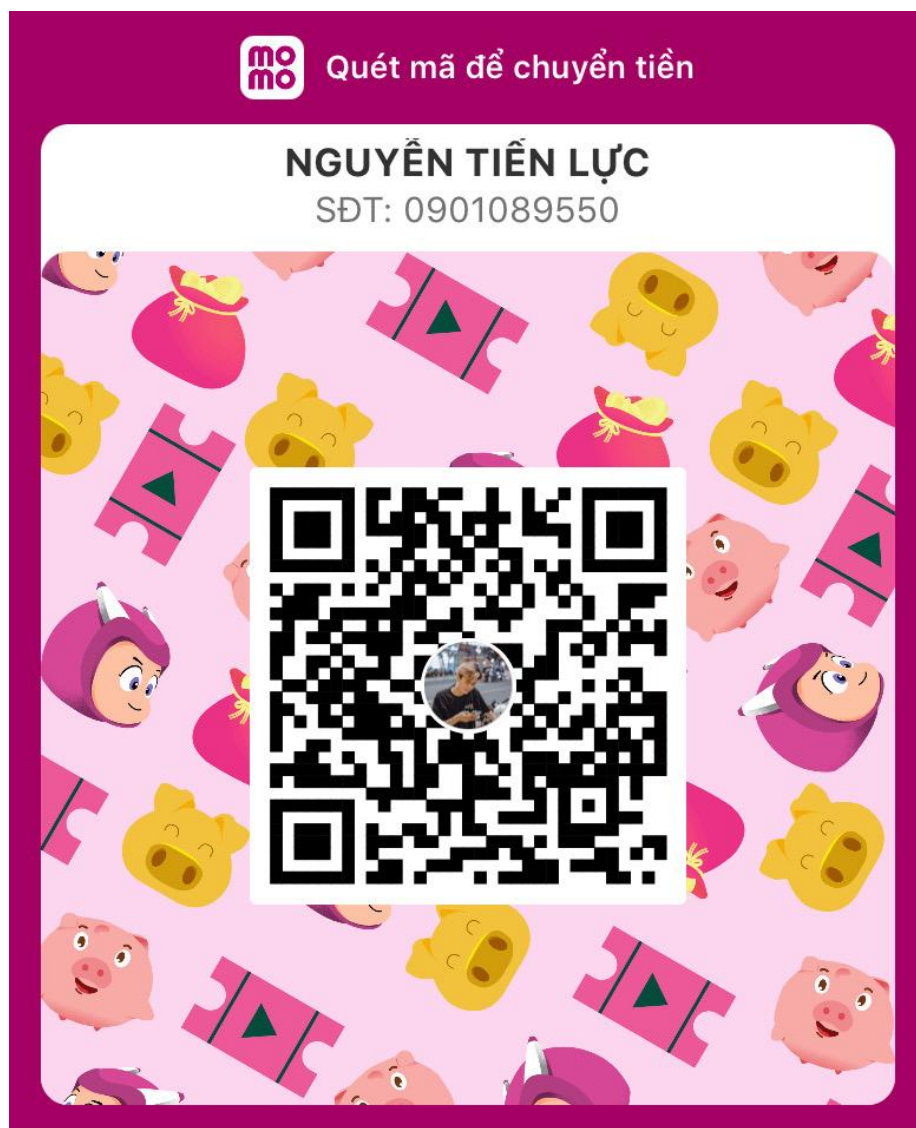

Cô ấy ở đó, với vẻ chán nản trên một khuôn mặt quen thuộc nhưng xa lạ vì sự quen thuộc của nó.

—Luna Artorius.

Thật vậy, cô ấy đã theo dõi tôi từ đâu đó.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Thanks For Reading